

'Niet meer motorrijden? Dat wou ik wel eens zien'

Willem van Hamersvelt/ Dagblad van het Noorden /15 april 2005, 07:58 uur

assen/goor - "Motorrijden kon ik wel vergeten, zeiden de artsen indertijd tegen me. Dat wou ik nog wel eens zien. Ik zit niet zo in elkaar dat ik me overal maar bij neerleg. Ik word een stuk vrolijker van de dingen die ik nog wel kan dan van mijn onmogelijkheden." Erik Paskamp (43) uit Goor, voormalig beroepsmilitair, verloor in 1996 bij een bedrijfsongeluk zijn rechteronderarm.

"Je wereld stort in bij het besef dat je heel veel niet meer kunt. Maar na een poosje ga je op zoek naar wat je nog wel kan." Dat bracht Paskamp, gepassioneerd motorrijder, na een lange speurtocht ("Internet bestond eigenlijk nog niet") in Assen. Orthopedisch instrumentmaker Stel maakte een aangepaste onderarm waarmee Paskamp aan het motorstuur kan duwen en trekken. Theo Koops leerde hem opnieuw rijden. Rob Jansen bouwde zijn motor om op eenhandsbediening aan de linkerkant van het stuur en het CBR legde zijn aldus verkregen rijvaardigheden onder de loep.

Leren

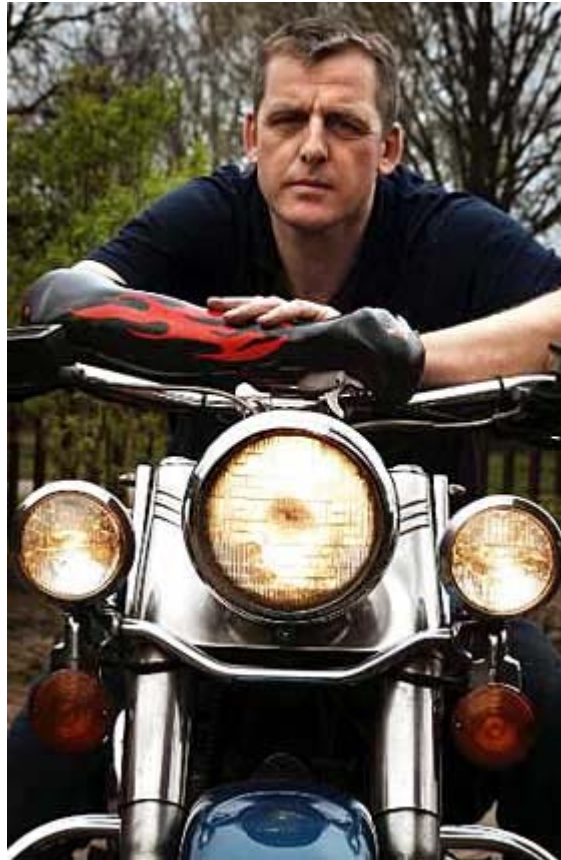
Sinds 1998 rijdt Paskamp weer. "En, al zeg ik het zelf, beter dan veel niet gehandicapte motorrijders." De oud-militair en zijn Harley Davidson draaien hun hand niet om voor verre buitenlandse reizen. Gemiddeld komt Paskamp aan een dikke 15.000 kilometer per jaar. Het heeft hem indertijd zo'n anderhalf jaar gekost om terug te komen op de zware V-twin. "Dat heeft maar voor een deel te maken gehad met het leren rijden met aanpassingen. Dat is wel even wennen.

Koppelen met je duim en tegelijk remmen met je linkerhand gaat nog wel omdat dat aansluit bij je natuurlijke grijpbeweging. Maar tegelijk met dezelfde hand je gas doseren, dat was wel lastig om onder de knie te krijgen. Maar het grootste probleem zat bij mijn vroegere werkgever en de verzekering, die de aanpassingen moesten betalen. Die hadden zo'n instelling van 'motorrijders zijn toch al gehandicapt, maar dan geestelijk'. Ik heb steeds weer moeten uitleggen waarom ik wilde blijven motorrijden, terwijl geen mens dat vraagt aan een automobilist. Maar het is heel simpel, motorrijden valt niet uit te leggen. Motorrijder ben je gewoon."

'Gedreven diersoort'

Ze zijn met hun project zelfs in Brussel geweest. Hebben ze Europa laten zien dat ook gehandicapten wel degelijk motor kunnen rijden. "Vooral de vertegenwoordigers van zuidelijke landen viel de mond open van verbazing", vertelt Theo Janssen, coördinator en sleutelaar van het project Motor Mobiliteit voor Gehandicapten (MMvG).

Met een open huis, morgen in het pand van verkeersschool Koops in Assen, viert het project zijn tienjarig bestaan. In die tijd heeft MMvG ruim 250 gehandicapten (weer) in het zadel gekregen. In het begin hebben Janssen en zijn medestrijders flink wat zendingswerk moeten verrichten. Zo reed Janssen ooit zelf rondjes voor ambtenaren van het CBR om te laten zien dat je ook met maar één arm

Dankzij zijn speciale kunstarm en aangepaste Harley Davidson rijdt Erik Paskamp weer motor. (c) Foto: Eric Brinkhorst

een motor kunt hanteren. Had hij zijn gezonde arm op zijn rug laten vastbinden en steunde hij met een soort kunstarm op het stuur. "Het viel me nog lelijk tegen, maar ik had wel het bewijs geleverd."

Veilig

MMvG is een commerciële samenwerking van Theo Koops van de gelijknamige rijsschool, Janssen, die een bedrijf runt in technische voertuigaanpassingen, het CBR en Stel Orthopedie in Vries. Het project betreft zijn klanten uit heel Nederland en sinds kort ook uit België. Er kan veel, zo benadrukken Koops en Janssen. "Maar ergens houdt het natuurlijk op. Gehandicapten moeten met aanpassingen net zo veilig kunnen rijden als gewone motorrijders. Er kwam hier laatst een vrouw met twee volkomen slappe armen. Een begeleider moest haar sigaret uit haar mond halen. En dan toch motor willen rijden. Dat gaat dus echt niet", zo illustreert Janssen.

Maar met bijvoorbeeld een dwarslaesie kan het wel, zij het in een motor met zijspan. In het bakje komt dan de rolstoel.

Het project heeft de volledige zegen van het CBR, dat de eerste (medische) selectie doet. "Daar zitten geen dorre boemannen, zoals vaak wordt gedacht, maar ook mensen, die mee willen denken", zo geeft Janssen aan. Als het CBR het licht op groen heeft gezet kan de kandidaat in principe gaan rijden. Maar eerst komen nog Wilfred Mijnheer van Stel Orthopedie en Janssen in beeld om respectievelijk de mens en de motor aan te passen. Mijnheer maakt een scala aan kunsthanden, armen en voeten speciaal voor gebruik op de motor. Zoals een hand, die met een kliksysteem wordt vastgezet aan het stuur. Janssen bouwt motoren om naar bijvoorbeeld de bediening van gas, koppeling en voorrem met één hand.

Trainen

Theo Koops leert de aldus uitgeruste kandidaat motorrijden. Of weer motorrijden. En vooral die laatste categorie heeft het moeilijk. Janssen: "Als je gewend bent om rechts gas te geven, is het lastig om dat links te doen. Dat zit niet op je harde schijf en dus moet je daar veel op trainen. Maar dat is voor al onze klanten geen enkel probleem. Die mensen willen zo ontzettend graag. Zelfs bij min 15, als geen zinnig mens de weg op wil, staan ze nog te trappelen. Een gehandicapte motorrijder is een heel gedreven diersoort."

Open huis

Tijdens een receptie vrijdagmiddag reikt de directeur van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen, Ferry Meijer, het 250ste rijbewijs uit aan een gehandicapte motorrijdster. Dat gebeurt in Verkeersschool Koops aan de Stelmakerstraat 28 in Assen. Daar is morgen van tien tot vijf uur open huis van het project Motor Mobiliteit voor Gehandicapten. Prothesebouwers van Stel Orthopedie geven demonstraties, er zijn tal van aangepaste motoren te zien en bezoekers kunnen een test ondergaan op een nieuw apparaat dat lichaamsfuncties meet.